

zadnja strmina in na varnem bova. Poskuša se spuščati ob vrveh, a jih veter zaplete in prisiljena sva splezati še teh tristo metrov navzdol, vrvi pa pustiva kar tam, kjer so. Spet pride na dan Matjaževa zdržljivost, saj v šotor pride skoraj uro pred mano, ki me mučno nabijanje vodnega ledu hudo zdela. Na vznožju strmine se mi celo zdi, da se z mano pogovarjajo neki ljudje. V šotor se zvrnem kot kos lesa. Zgodba je končana.

Naslednji dan prideta iz stene še Dušan in Tomaž, ki sta v njej preživela tri dni in sta popolnoma izmzgana. Vsi skupaj končamo pri pivu v dolini.

SPREMENJEN MNOŽIČNI POHOD LETOŠNJEGA 14. NOVEMBRA

POT OD LITIJE DO ČATEŽA

RUDI BREGAR

Pohod po Levstikovi poti vsako leto drugo novembrsko soboto je prerasel v množično športno prireditev, ki se je v zadnjih letih udeležil več kot 5000 pohodnikov iz Slovenije, Hrvaške in zamejstva. Letošnjega 14. novembra bo že 6. množični pohod in bo speljan po poti, ki so jo v zemljevid ponatisa Levstikovega Popotovanja od Litije do Čateža vrisali že pred tremi leti. Zato morajo biti letos udeleženci še posebej pozorni na Moravsko dolino, saj jih pot ne bo vodila po dolini, temveč nekoliko desno po obronkih bližnjih gričev.

Izhodiščna točka pohoda je pri železniški postaji v Litiji, od koder krenemo prek Save in Valvasorjeve ploščadi ter mimo litijske cerkve na Frtico, nato pa mimo zdravstvenega doma proti Šmartnem, kjer si lahko ogledamo cerkev sv. Martina. Tu se lahko odločimo za ogled Valvasorjevega Bogenšperka ali pa gremo levo po glavni cesti proti Radečam. Po dobrem kilometru hoje se na desni začne raztresena vasica Mala Kostrevnica, mi pa nadaljujemo pot po glavni cesti proti Radečam in po 100 metrih zavijemo v gozd in gremo do vasice Jelše. Naprej nas pot vodi po odprtem slemenu z lepim razgledom do zaselka Rodni vrh s tremi domačijami, kjer je pravo križišče markiranih poti: z desne strani, iz Velike Kostrevnice v dolini, vodita do sem Badjurova krožna pot in Zasavska planinska transversala. Prva gre z našo potjo prav do vrha Preske.

Z Rodnega vrha je le še 400 metrov do liberške cerkvice s pokopališčem in 100 metrov naprej se nam priključi novejša cesta, ki pripelje iz doline. To je zaselek Bič (domačini mu pravijo B'č) z nadmorsko višino 466 metrov. Sledi strmejša pot mimo nekaj samotnih kmetij do gasilskega doma na Libergji. Vasica Liberga leži na desnem slemenu hriba. Od tod je lepo

24. januarja 1964 je **Erick Groch** pod vrhom Cerro del Torro (približno 6000 metrov visok) v severozahodni Argentini našel zmrznjenega indijanskega dečka, starega od osem do devet let, ki je bil z obrazom obrnjen proti Cuzcu - inkovski prestolnici. Zmrznjene ljudi so našli še na približno tridesetih vrhovih med južnim Perujem in severnim Čilom. Na ta način so se Inki ob velikih zmagah in kronanjih vladarjev poklonili bogovom. Eno od takšnih žrtev imajo shranjeno v etnografskem muzeju v Limi - v hladilniku. Skoraj petsto let star deček ima na obrazu presenetljivo človeški izraz.

Pohod bo 14. novembra

Letošnji 6. množični pohod po Levstikovi poti bo v soboto, 14. novembra, s startom med 7. in 9. uro pri železniški postaji v Litiji. Možni dostopi na start so z vlaki ali avtobusi. Vsak udeleženec prejme spominsko priponko in brezplačen čaj na poti. Preden se odpravite od doma, ne pozabite vzeti kartončka s spominskimi žigi s prejšnjih pohodov! Ne pozabite se prijaviti v Litiji, saj vozovnice za povratek lahko kupite samo ob prijavi! Osrednja prireditev ob koncu pohoda bo ob 13. uri, na cilju pa vse udeležence pričakujejo do 17. ure. Če bi radi še kaj več informacij, pokličite številko

(061) 881 269 ali 882 916.

viden grad Bogenšperk, v jasnem vremenu pa nam oko seže do Alp. Sledi še nekaj strmine do osrednjega dela vasi Preska z levim odcepom poti na Tišje. Od Liberge do sem je približno 20 minut, pot pa nadaljujemo navzgor po razširjenem kolovozu do plane vzpetine, kjer stoji kapelica in samotna Lokarjeva kmetija, kjer je med vojno potekala nemško-italijanska okupacijska meja.

Nekoliko kasneje se ločimo od glavne poti in na križišču na Grmadah zavijemo na gozdno pot, ki je v času deževja precej razmočena in blatna. Še pred nekaj leti so bili tod vidni grobovi, tako imenovane grmade, po katerih je hrib tudi dobil ime. Skozi gozd pridemo do Gobnika (domačini mu pravijo Gobjek), kjer se odpre čudovit razgled na okoliške domačije, vinograde in zidanice. Zapustiti moramo to prijazno okolje in se spustiti v Moravsko dolino,

kjer si lahko ogledamo hišo, kjer je živila Levstikova ljubezen **Zidarjeva Tona**, le nekaj metrov naprej pa je obnovljena več kot sto let stara Resnikova kašča, kjer je na množičnih pohodih tudi prijetna kontrolna točka.

Pot letošnjega pohoda bo od tod nekoliko spremenjena, saj pri transformatorju zavijemo desno v gozd in po obrobju gričev pridemo do razvalin gradu Turn, kjer je bil Levstik domači učitelj. Še nekaj sto metrov in zavijemo z

glavne ceste proti naselju Okrog in naprej proti Čatežu, kjer je cilj Levstikove poti.

In kako od tod priti do doma? Na množičnih pohodih je organiziran avtobusni prevoz nazaj v Litijo ali naprej na Veliko Loko. Sicer pa se lahko odločimo, da peš nadaljujemo proti Veliki Loki, od koder so dobre železniške zveze z Ljubljano in Novim mestom. Odvisno od hitrosti hoje porabimo od Litije do Čateža 5 do 6 ur zmerne hoje, do Velike Loke pa še kakšno uro.

POGOVOR Z LEOM DICKINSONOM, PUSTOLOVSKIM FILMARJEM

V BALONU NAD EVERESTOM

STONE FRELIH

Pred tedni sva se srečala na festivalu v Trentu, kjer je bil član žirije. Z zlomljeno nogo je na berglah krevsal okoli in se jezil sam nase. Potem je le povedal, da mu je pri plezanju zdrsnilo. Ker mu je kožo na dlaneh ožgalo in se ni mogel več držati, se je spustil. »Saj ni bilo globoko,« je rekel, »manj kot deset metrov. Ampak vseeno dovolj, da sem si zlomil nogo. Še sreča, da sem si zlomil levo, desna je bila zlomljena že šestnajstkrat.«

Leo Dickinson je filmski režiser, izjemen in unikaten. Vedno dela »svoj« film in se ne podreja zakonom pogrošne komerciale. V ustvarjalnem opusu ima več kot trideset izjemno uspešnih filmov.

»Prvi stavek, ki sem ga v življenju izrekel, tako pravi moja mama, je bil: Imam idejo. Kar naprej se mi porajajo ideje, različne ideje, največ jih je seveda filmskih. Čisto jasno lahko vidim filmske podobe, vidim tudi posnet film, velikokrat celo, preden ga začnem snemati, težava pa je v tem, da drugih ljudi ne morem prepričati, da bi si predstavljali vsaj del tistega, kar vidim sam. Da bi videli in razumeli mojo vizijo filma. Seveda mislim predvsem na ljudi, ki jih skušam prepričati, da bi v moj film vložili nekaj svojega denarja.

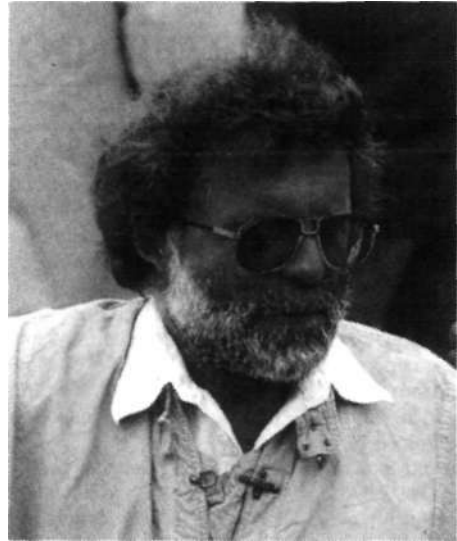
Kako bi Leo Dickinson predstavil samega sebe?

»Znam skakati s padalom, jadрати z balonom, sem plezalec, jamar, nekaj malega kanuista, čeprav neizkušen. Pravzaprav nisem ekspert v nobeni panogi. Sem pa dober udeleženec vsake avanture, če razumete, kaj hočem reči.«

Ste najprej režiser, ki se je odločil snemati športne filme, ali ste najprej športnik, ki se je posvetil še filmu?

»Moja definicija se nekoliko razlikuje od vaše. O sebi, recimo, ne mislim, da sem režiser športnih filmov, še manj, da sem športnik. O sebi bi rekel, da sem pustolovec.

V angleščini, ki je pedanten jezik, pomeni bese-

Leo Dickinson, pustolovski filmar

da šport nekaj, kjer tekmuješ, na primer smučanje, nogomet, golf. To so športi. To, kar počnem sam, pa so pustolovščine. Tu tekmujem sam s seboj, vedno v harmoniji z naravo, ne proti njej. Otočani te razlike razumemo, drugi nekoliko težje. Zato tudi mislim, da nisem športni avtor.

Že prej sem rekel, da sem bil kar dober plezalec, res pa ne tako dober, kot sta **Messner** ali **Česen**, še posebej ne tako dober, kot je Tomo. Tako mi je uspelo prepričati televizijske ljudi, da bom z ekipo, ki sem jo sestavil, preplezal severno steno Eigerja in zraven snemal. To je bilo leta 1970. In to je bil moj prvi film.

Še enkrat sem se vrnil v Eiger in vi verjetno poznate ta drugi film. Že prvi pa je bil zelo spodobno narejen, saj ga je za televizijsko predvajanje kupila tudi NBC, kar je bilo za tiste čase nekaj nenavadnega. Po prvem uspehu sem mislil, no, zdaj si na konju, ljudje z denarjem bodo kar sami od sebe prihajali k tebi in ti ponujali finančno pomoč. Pa ni bilo tako. Danes